

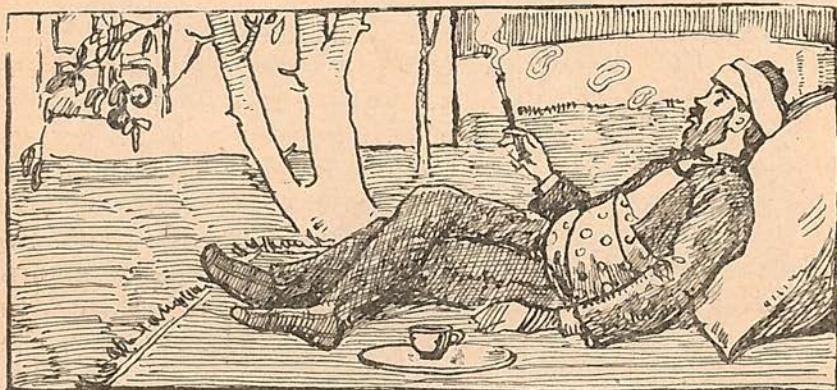
и се казвалъ вече докторъ Беронъ. На времето си той билъ единъ отъ най-ученитѣ българи и владѣялъ нѣколко езици. Малко време се занимавалъ съ медицина, а се за-ловилъ съ търговия и скоро забогатѣлъ.

Д-ръ Беронъ пращацъ писма и парични помощи въ много градове за да се отварятъ училища. Голѣма част отъ своето богатство завещалъ на българските училища.

Неговиятъ букварь билъ въведенъ навредъ изъ нашите училища. Дълги години българските деца учили по него.

На 7 декември т. г. навсѣкжде изъ България се отпразнува 100-годишнината на рибния букварь. И спомниха си всички за великото дѣло на Д-ръ Петъръ Берона.

Т. Н. Близнаковъ.

Дѣдо Хасанъ и Лисицата.

Имало едно време единъ старъ турчинъ; казвали го дѣдо Хасанъ. Дѣдо Хасанъ билъ много мѣрзеливъ. Никога презъ живота си той не билъ похващалъ работа. Цѣлъ денъ седѣлъ въ кафенето, пилъ кафе, пушилъ отъ лулата си и приказвалъ приказки съ приятели.

Баща му билъ богатъ човѣкъ. Като умрѣлъ, той оставилъ на сина си много имотъ: гори, лозя, ниви, ливади. Хасанъ продавалъ едно следъ друго и живѣлъ безъ да работи. Днесъ продаде нива, утре ливада, вдруги-день гора.